

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Določniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Sovražniki ljudstva.

Sovražniki ljudstva delujejo v zadnjem času na to, kako bi uničili moč krščanskega ljudstva, da bi potem z njim toliko lažje gospodarili. Svobodomiselnost židovstvo in njegove tajne framaçonske družbe so dokazale, kako nesrečno delujejo v vsem našem gospodarskem in duševnem življenju.

Zdaj so izmislili ti zarotniki nov napad. Sovražniki, ki se imenujejo „reformatorji (spreminjevalci) zakona“, hočejo 1. da se sme katoliški zakon razvezati vsak čas in da vsak zakonski sme zapustiti drugega in poročiti se potem na novo, 2. da bo vsak čas mogoč zakon med židi in kristjani, dočim se sedanja postava protivi takemu zakonu.

Kake posledice bi nastale, ko bi sovražniki dosegli svoj cilj? Lahkomiselni porok bi bilo vsak dan več, ker nič ne bi oviralo zakonskih, raziti se po osmih dnevih. Otroci bodo izročeni pri takem spreminjanju zakonov najbolj nestalni usodi, prišli bodo v tuje roke, na občine, v reje itd.; kolikor več dece pride skupaj iz raznih zakonov, toliko slabša bo njih vzgoja. Bolj pogosto kakor sedaj bo en zakonski zapustil drugega, da more skleniti novo navidezno bolj ugodno poroko; posebno bodo trpele pri tem nesrečne zapuščene žene, ki bodo tolikokrat prevarjene. Starejša žena se ne bo mogla zanašati na varstvo postave in s tem bo pahnjena v bridko nesrečo. V vseh deželah, v katerih so bile uvedene take postave, kakoršnih si želijo „reformatorji zakona“, pokazale so se kmalu te nesrečne posledice: število uničenih družin je postajalo vedno večje, vzgoja otrok se je zelo poslabšala v nešteti

družinah na škodo države in skupnosti, ker stariši so se poročali 4, 5, da tadi 10krat.

Res je, ta ali oni mož, ta ali ona žena trpi vsled sedanje postave, ki brani skleniti nov zakon katoliških zakonskih, dokler živi drugi del, ko je doti ni zakon nesrečen. Take pomilujemo. Nespametno pa bi bilo, opustiti zavoljo posameznih slučajev bolj važno splošno dobro.

Razsodni ljudje tudi onih držav in verskih izpovedanj, ki dovoljujejo razvezljivost zakona, so se vedno izrekli proti takim postavam, kakoršne hočejo takozvani „reformatorji zakona“. Tako je rekel veliki angleški liberalni državnik Gladstone, ki ni bil katoličan: „Ločitev zakona in dovoljenje nove poroke uničuje popolnoma družino“. — Predsednik severoameriške republike, Theodor Roosevelt, protestant, sodil je po posledicah tolikih ločitev v Ameriki: „Če se sme zakon lahko ločiti, je to poguba naroda, prokletstvo družbe, nevarnost družine, vir nesreče za poročene in nagib k nevarnosti — strašno za moške, še bolj strašno za žene“. Na aličen način se je izrazil pravoslovec Saviguy, tudi protestant, in mnogi drugi učenjaki in prijatelji ljudstva. Ti dalekovidni možje, kojih važnost bodo priznali pač tudi takozvani „reformatorji zakona“, so ožigosali razvezljivost zakona kot veliko škodo družine in dali s tem našim zakonskim postavam najboljše spričevalo. In mi naj bi bili tako nespametni, ter spremenili dobre postave s slabimi?

Ali se moremo odreči — dokler smo kristjani — besed Jezusa Kristusa, ki uči: „Kdorkoli odpusti svojo ženo in vzame drugo, ta stori na njej prešestvo“. (Mark 10, 11.) Ali se moremo odreči naukov apostola narodov: „Poročenim pa zapovedam ne jaz,

temveč Gospod, da se žena ne loči od moža; če se je ločila, naj postane neporočena ali pa naj se pomiri z možem“ (1 Kor 7, 10, 11) in zopet: „Žena, ki stoji pod možem, je vezana na postavo, dokler živi mož; če pa mož umre, je prosta od postave moža, tako da ni prešestnica, če se pridruži drugemu možu“. (Rimlj. 7, 2 itd.)

Iz teh jasnih besed je razvidno, da je razvezljivost zakona proti krščanskim naukom, in da niti cerkvena oblast ne more razvezati pravno obstoječega zakona, kakor ga tudi dejanski ni nikoli razvezala.

Katoličani! Branite se proti temu napadu, ki je velika nevarnost za svetišče naše hiše, za pravno in narodno moč našega ljudstva. Stopite torej v pogovor z onimi poslanci, ki niso postali že sužnji sovražnikov naroda in zahtevajte od njih na političnih zborovanjih, v javnih pismih in zasebno, naj skrbijo za postavno varstvo katoliškega zakona. Delujte povsod in pojasnite napad, s katerim se proti krščanskemu ljudstvu bojuje.

Proč z „reformerijo zakona“, ki ni nič drugega, kakor kruta postava svetih družinskih vez. Narod hoče nerazvezljivi zakon, varstvo družin, mladostav vzgoje in pravne moči!

Politični ogled.

Državni zbor. Vladni predlog o zavarovanju zasebnih uradnikov se je sprejel. Pri razpravi o vladnem predlogu, da se pri prodaji hmelja označi kraj pridelovanja, je govoril slovenski poslanec Berk s proti predlogu, ker bo s tem samo žabskem (češkemu) hmelju poskočila cena, drugim hmeljem pa, ki še nimajo tako slovitega imena, pa bo cena padla. Vkljub temu se je sprejel vladni predlog. Vsenemci so vložili predlog zaradi slovenske slavnosti

LISTEK.

Za križ in svobodo zlato!

Balkanska povest. Spisal I. V. Starogorski.

(Dalje.)

„Kako se zoveš?“

„Glišo!“

Osvinbeg ga ostro pogleda in nekoliko pomolči.

„Ti veš toraj, kako bi zajeli ničvredno svojat?“

„Vem, mogočni beg! In če hočeš, te popeljem v tisto gnezdo tako skrivno, da ne vzleti noben jastreb.“

„Ali ti je verjeti, gjaur? Vam ni veliko verovati!“

„Ako hočeš, effendi“, odvrne drzno Gliša.

„Zakaj bi pa hodil sem, če bi lagal?“

„Če je resnica, kar praviš, služiš Alahu in on ti brez dyombe podeli, da boš gledal velikega preroka. Pa tudi jaz te obdarim! Na, tu imaš za sedaj!“

Glišo spravi vrženo mošnjo in odide.

Osvinbeg da poklicati Holubana. Ako je bil vesel in svest, da se mu spolni, kar želi, je rad govoril z njim in mu razodeval načrte. Holubanu pove, kar je sklenil.

„Nad Slavišo?! — Da nam osmeci glave ali pa nas natakne na kolce!“

„Brezdvojno, ako bi šli, kakor slepe miši. Ali on je v naših rokah! Dobil sem človeka, ki ve skrivno pot do gnezda!“

Holubanu šine misel v glavo. Kaj, ko bi se sedaj polastil Kosenke. Razmišljal je že, kako bi se je polastil.

„Effendi, nekaj bi prosil tvoj hlapec“, se prikloni pred njim.

„Govori, poslušam te!“

„Daj mi nekaj ljudi! Združim se potem tako s teboj!“

„Čemu jih rabiš?“ poizveduje radovedno beg. Holubana je jezilo to vprašanje. Ker ga je pa Osvinbeg radovedno gledal, reče:

„Imam hurisko, pa mi jo hoče požreti volk. Da bi ga raje mati ne rodila!“

„In ti bi jo rad odnesel?! — Je lepa?“ Sili Osvinbeg in oči se mu zasvetijo.

„Za tvoje psa, effendi, je lepa! Za te pa ni velike vrednosti. Ti si poiščeš še lepših.“

„Nū, nū“, zamomlja beg. Dopadlo se mu je Holubanovo govorjenje. „Pa vzemi, kolikor jih rabiš za svojo golobico!“

„Na ženske ni treba cele tolpe! Le par mož, da lažje pobegnem, če bi me zasledovali vstaši.“

„Da se ti ne zgodi, kakor Ozrinbegu!“ je zaklical Osvinbeg.

Holuban je odšel še tisto popoldan, da ugrabi s silo in s silo prisili srce devojke do ljubezni.

V Rudskih planinah, v onem nepristopnem zavetišču beguncem in trdnjavi vstašev, je mislil Glišo, izdajica, pogasiti svoje maščevalne strasti v krvi nesrečnikov, ki že itak niso imeli družega, kakor nebo nad seboj in golo življenje. Selce je vasica, oddaljena kake tri ure od mesta Tetovo. Tu bi moral počakati Holuban Osvinbega. Begu se

ni mudilo in odrinul je še le drugi dan zvečer, odkar je odšel Holuban. Sicer je čez Rečico in Saleš bližje v Rudoke planine, vendar je Osvinbeg napravil ta ovinek, da se hitreje snide s Holubanom. Pa tudi sedaj je hodil počasi in napadal drage vasi. Radoveden je bil, kakšno hurisko je našel njegov služabnik. Ako je lepa, mu je ne da. Hlapcem se ne spodobi imeti lepših žen, kakor gospodu.

Vrh tega se je polasčal čuden nemir Osvinbega. Pred oči mu je silila podoba Ozrinbega, nad katerim se je znosila roka vstašev. Ali je slutil kaj slabega, ali je trepetal pri spominu na groznega Slavišo? Nikdo še ni vgnal tega človeka! Vse je strl, ali pa zginil sredi čet, da nikdo ni vedel kako in kam. Mnogi so pravili, da je neranljiv, da se lahko napravi nevidnega. Celu, da ga sam Alah čuva, dasi niso mogli umeti, kako se naj potegne Alah za nevernega gjaura, ki mori njegove častilce. Kaj, ko bi bil ta pohod zadnji za bega? Ta misel ga je vznemirjala. Po drugi strani mu je pa samoljubje zapeljivo šepetalo in mu obljubljevalo zlato čase in sedež paše. — „In če ga vjameš, postaneš nesmrten!“ mu je šepetalo.

Bližali so se proti Selcem. Zamudili so se za pol dneva. Holuban bo že čakal nestrpno...

V tem pribiti nekdo od prednje straže, preplašen in znojen.

„Alah, kaj je?“ ga sprejme beg z namršeni obrvi.

„Vse je mrtvo, jasnost,“ de stražnik.

„Kdo?“

„Ljudje, katere si dal Holubanu! Vsi leže stegnjeni po tleh in kri se je že scesdla!“

na Dunaju v čast Stritarju. Za Slovence so se potegovali ministri notranjih zadev ter poslanca dr. Ferjančič in dr. Ploj. Kakor se sliši, bodo začeli sedaj vsenemci z obstrukcijo, da preprečijo volilno preosnovno.

Trgovinske pogodbe. Našemu državnemu zboru se bodo predložile v kratkem nove trgovinske pogodbe, namreč z Rusijo, Italijo in Belgijo. Kako se mislijo v njih varovati kmečke koristi, pač ne vemo, to bi morali volilcem odkriti naši državni poslanci. Tudi s Švico se sklepa trgovinska pogodba, ki bo posebno važna za naše živinorejce.

Nižjeavstrijski kmetje se organizirajo. Krščansko-socialni voditelji so sklenili, dati nižjeavstrijskim kmetom enotno organizacijo, ker je kmetijstvo izpostavljeno vedno večjim nevarnostim in ker že po novi volilni pravici nastane nevarnost, da kmalu preplavijo tovarniške delavske množice kmeta. Organizacija bo nosila ime Nižjeavstrijska kmečka zveza. Po pravilih je namen zveze: 1. Položaj kmečkega stanu p. v. dvigniti v političnem, pravnem in gospodarskem oziru in ga okrepiti ter odstraniti vse kmečkemu stanu in njegovi stalnosti preteče nevarnosti. 2. Gajiti kmečko stanovsko zavest, ljubezni do domače grude in dobre kmečke navade in jih pospeševati. 3. Baditi čustvo skupnosti med kmeti in kmete prepričati, kako potrebno je, da stoji vsi za enega in eden za vse. 4. Krščansko življenje in mišljenje ohraniti. 5. Preseljevanju iz dežele v mesta se nstavljaniti. Ta smoter se naj podpira z vsemi sredstvi. Jako koristno bo društvo tudi, ker bo dajalo brezplačno pojasnila v vseh pravnih, vojaških, gospodarskih in enakih potrebah, svetovalo pri prošnjah in vlogah, posredovalo v kreditnih zadevah, delalo proti pomanjkanju delavskih moči, omejevalo tožbe pred sodiščem, in nastavljalno ter podpiralo sposobne kandidate za politične zastope.

Poprava zemljiščne knjige. V nižjeavstrijski deželni hiši bo p. s. e. ovanje o popravi zemljiščne knjige. Na dnevnem redu je: notranja ureditev in voditev zemljiščne knjige; zahteva po državnem nadzorniku zemljiščne knjige; soglasje zemljiščne knjige in katastra, nova omejitev posestev in pomnožitev z mljemerskih okraj. Posebno budo se občenti dandanes nesoglasje med zemljiščno knjigo in med katastrom. Pri nas Slovencih se noben človek ne briga za take reči, ker je kmečka misel premalo ukoreninjena med kmeti samimi. Za to pa se tudi lahko vzdržijo listi kakor je „Štajero“, ki med kmeti dela le prepri in razpor!

Nekaj o pitni vodi.

Predaval prof. dr. Leopold Poljanec.

(Konec).

Dobra pitna voda mora biti trda. Trda voda ima apnenca. Apnenec se raztopi v vodi le, če je v njej tudi nekoliko ogljikovega dvokisa. Vse to poveš lahko tudi takole: „Dobra pitna voda ima ogljikovega dvokisa, ki te

„In Holuban, kje je on?“

„Na kolec nataknen! Vrani in jastrebi klijajo njegovo glavo.“

Osvinbeg je zbesnel. Oči so se mu krvavo zasukale.

„Kdo je storil to?!“ je prihrulo iz bega s celo vrsto kletvic.

Domislil se je, po koga je šel Holuban. Gotovo so ga dobili vstasi, mu odvzeli plen, njega pa za kazen natakneli na kol.

Dospel je do mrtvaškega prostora. Vonjalo je po strdeni krvi in po truplih. Grozno so bili razmesarjeni njegovi ljudje. Celi kupi so ležali na tleh, tu z razbitimi glavami, tam trupla brez glav. Jastrebi so že nekaterim odprli trebuhe, volkovi in druga zverjad je imela tu svoje goste. Videli so se zobovi zverine, napol obgrizena trupla, tam samo ostanek kosti. Na vzvišenem mestu na skali je pa bil kolec z izdajalcem svojih bratov, svoje zemlje. Črn je bil v obrazu. Oči in meča so mu iztrgali jastrebi.

„To je delo groznega Slavša,“ je šepnil marsikateri Turek in čutil, da mu leze mrzav po udih. „Edini prerok vé, ali njih tudi ne čaka kaj takega.“

Osvinbega je ta pogled pobesnil. Penil se je od srda. Vendar mu je strah stiskal srce ob pogledu na delo, katero so storili vstasi. V prvi jezi je hotel takoj odriniti dalje v gore, da porazi te pse, a pozneje si je premislil. Nastanil se je v Selcih, katere so ostavili prebivalci. Holubana so zmogli, ker je imel malo ljudi, njemu pa ne bodo kos. Vrh tega se mu je pridružila še tu pa tam kaka četa divjakov, ki je ropala po okraju brez njegove vednosti.

(Dalje prih.)

poživi in pokrepča; radi njega pa ima tudi apnenca in radi apnenca ti ne izluži želodca in črev kakor prekapana voda iz lekarne.“

Ko padata dež in sneg iz oblakov na zemljo, ne sprejmeta ogljikovega dvokisa med potom, zato sta dežnica in snežnica mehki vodi. Vendar še vedno ne veš, zakaj ste jezerska in rečna voda mehki vodi?

Preskusi tudi to! V kozarec nalij sodavice ter jo pusti stati na prostem zraku! Ogljikov dvokis uhaja v mehurčkih, sodavica ni več sveža in okrepčalna, temveč plehka, iz nje je nastala mehka voda. Tudi trda studenčnica zgubi ogljikov dvokis, če teče delj časa na zraku; zato potoki nimajo več ogljikovega dvokisa, ravno tako tudi ne reke in jezera.

Sicer se pa lahko prepričaš na lastne oči, katera voda ima ogljikovega dvokisa, katera ga nima. V tej steklenici je apnena voda; dobiš jo, ako ugasiš v navadni vodi živega apna ter počakaš, da se apnena voda očisti.

Apnene vode prilij sodavici, ki ima mnogo ogljikovega dvokisa, v steklenici nastane bel talog. Tudi mariborska voda se pobeli nekoliko, ako jej priliješ apnene vode; ima torej tudi ogljikovega dvokisa. Prilij pa apnene vode prekapani vodi ali dravini vodi, mešanica ostane čista. Ogljikov dvokis spoznaš v vodi z apneno vodo, kjer ga je kaj, tam se pokaže bel talog; kjer ga ni, tam ostane voda čista.

Trda voda, kakor veš, je tista voda, ki ima apnenca, apnenec pa lahko raztopi, ker ima tudi ogljikovega dvokisa. Potoki in reke zgubijo med tekom na zraku ogljikov dvokis, ki so ga še imeli pri studencu, zategadelj zgubijo tudi ves apnenec, in postanejo mehki.

Tudi to lahko pokažeš! V stekleničici je še od prejšnjega poskusa trda voda, ki si jo dobil iz sodavice in apnenega praška. Pusti jo stati par dni, ogljikov dvokis uide kakor pene na pivu, na dnu pa najdeš zopet bel prašek. Tukaj pa ni časa, da bi čakal par dni; podkuri ogljikovemu dvokisu, da uide hitreje. Res, pokazal se je zopet bel talog, apnenec, ki se seseda na dnu; ostala voda je postala mehka. Na sličan način kakor pri tem poskusu se seseda tudi kotlec v parnih kotlih iz vrele vode.

Dobra pitna voda naj bo trda, ne sme pa biti pretrda, drugače je zdravju škodljiva. Taki trdovodni studenci so v mariborski okolici pri Kamnici, kjer privrejo na dan prav ob Dravi in okamenijo z apnenec mahove, ki rastejo tam. Preveč trda voda pride namreč iz želodca in črev v kri, srčne žile odvodnice, ki spravljajo kri od srca v telo, nimajo v svoji krvi skoro nič ogljikovega dvokisa. V njih se seseda torej apnenec iz pretrde vode, žile okamenijo s časom. Ker pa niso več prožne vsled okamenjenja, počijo pri prehudem duševnem ali telesnem delu; ljudje pravijo: „zadela ga je srčna kap“.

Najboljša pitna voda je tista, ki ima precej ogljikovega dvokisa, apnenca pa le toliko, da prideta 2 dela apnenca na 10.000 delov vode. Na deželi imajo studenci sicer trdo vodo, vendar so škodljivi zdravju, ker imajo tudi žveplo in smrdijo po gnilih jajcih. Tako vodo imenuješ žveplenasto vodo. Žveplo spoznaš v njej že po smrdljivem duhu. Nekateri slane imajo v sebi žveplo v drugi obliki in nič ne smrdijo. V njih najdeš vsako mrvico žvepla, ako priliješ nitroprusidnatrija, raztopljenega v čisti vodi; taka voda se obarva krasno vijoličasto.

Studenci, ki smrdijo po gnilih jajcih, so zdravilni za marsikatero bolezen; take kopeli so n. pr. v Varaždinu, v Krapini in v hrvaških toplicah. Za žejo pa njihova voda ni, ker škoduje želodcu.

Še nevarnejši so vodnjaki, ki so blizu stranišč, greznic in gnojšč. Gnojnica se cedi v zemljo, pride do studenca ter se primeša tu pitni vodi. Z gnojnico onečiščeno pitno vodo spoznaš že po barvi, ni namreč čista, marveč nekoliko rumenkasta ali rjavkasta. Najmanje množine gnojnice pokažeš v pitni vodi na dva načina: z raztopino srebrnega nitrata in z Neslerjevo raztopino. Vsaka skalnica in gnojnica sta slani, to pokažeš s srebrnim nitratom; le par kapljic te raztopine prilij onesaženi vodi, pa pokaže gost, bel talog. V gnojnici je še druga snov, amonijak, ki te zbode v nos posebno ob južnem vremenu, ako stopiš na stranišče. Amonijak najdeš v nečisti vodi z Neslerjevo raztopino; par kapljic obarva vodo rdečorjavo. Take vode se boj in ogiblji, zakaj škoduje ljudem in živini.

Nekateri studenci imajo mnogo železa, železnate vode. Železnate vrelce spoznaš po rjavi in rdeči mrenici, ki pokriva površje. Prav majhne množine železa dokažeš v vodi s ferociankalijem; par kapljic te raztopine poda železnati vodi krasno modro barvo.

Slabo se godi Poljancem na Ptujskem polju Od Pohorja teče sicer dovolj studencev in potokov na polje, toda tu usabnejo rekše se zgnbijo v produ in tečejo pod zemljo proti Dravi. Kmetje imajo tukaj kapnice, družico napeljejo od kapa v pripravljeno jamo. Voda je mehka in plehka, po letu se pa še zaredijo v njej milijoni majhnih živalic, da je voda kar živa in začne gniti. Studenci bi se dali izkopati na polju, samo globoki bi morali biti, tudi bi se posrečili samo tam, kjer je kak podzemeljski vodenik. Saj mariborsko vodo tudi črpajo iz podzemeljskega potoka na Teznu.

Najslabše so mlake, posebno ob cestah, v njih se nabira s ceste blato in vsa nesnaga. In sto vodo napajajo naši kmetje dostikrat živino, češ za živino je že dobra. Potem se pa čudijo, da je živina mršava in suba, da naenkrat zbolijo in pogine. Pomisliti morajo, da so v slabi vodi dostikrat kali nalezljivih boleznij, ki so nevarne ravnotako ljudem kakor živini. Kjer imajo slabo pitno vodo, tam razsaja med ljudmi legar ali vročinska bolezen, med živino pa vrančni prisad, ki pokonča toliko živine.

Pri nas na deželi še pač gledajo vse premalo na dobro pitno vodo; studenec je pri hiši zraven hlevov, zraven gojišča, ali blizu smrdljivega potoka. To mora postati drugače! Ljudstvo bo zdravo, a živina tudi, ako se bodo držali ljudje starega grškega reka: „Voda je najboljša stvar.“

Razne novice.

* **Odbor katol. tiskovnega društva v Mariboru** naznanja: Veselo znamenje je, da se oglašajo vedno novi člani k društvu. Ako bi pa kateri izmed njih po pomoti doslej še ne bil dobil umetniško izvršene društvene sprejemnice, naj javi to odboru, da se mu doloži. Novi udje se vedno sprejemajo.

* **Osebnosti.** Okrajni komisar Rudolf Rennelt je prestavljen iz Celja v Ljutomer, konceptni praktikant pri namestništvu v Gradcu dr. Pavel Terglav pa v Celje. Okrajnemu glavarstvu mariborskemu sta pridružena namestniški konceptist dr. Pavel Hohl in namestniški konceptni praktikant Jožef Fasching.

* **Duhovske vesti.** Prestavljena sta č. gg. kaplana: Anton Berk iz Rajhenburga v Trbovlje in Jožef Tratnik iz Trbovelj v Rajhenburg. — Duhovščina nekaterih dekanij je že odposlala dobro utemeljene ugovore proti nekaterim točkam šolskega in učnega reda. — Naš rojak pred. gosp. Jožef Kovčič, čast kanonik in mestni župnik v Feldbachu, praznuje dan 19. t. m. svojo 80 letnico.

* **Iz finančne službe.** Finančni svetnik Frid. Mikula je prestavljen iz Gradca v Maribor, finančni tajnik dr. Seb. Studler iz Bruka v Maribor in finančni svetnik Gotfrid Stetinger iz Maribora v Gradec.

* **Iz šole.** Nadučitelj g. Jožef Šeligo pri St. Jederti nad Laškimi je stopil v pokoj. Nastavljeni so: za nadučitelja v Kozjem g. Anton Hohnjec iz Hrastnika, za učitelja v nemški šoli v Brezicah g. Jožef Rentmeister iz Judenburga, za učitelja na Bizeljskem g. Rudolf Arnšek iz Globokega, za učiteljico v Kostivnici gđ. Olga Franc iz Prevorja.

* **Potovalna knjižnica** je v preteklem mesecu januarju precej narastla in sicer so poslali darila sledeči gg.: Nekdo iz Dekan v Istriji 1 knjigo, kaplan J. Balob, dva izvodov svojih „Črtic“, prof. veronauka dr. Jerovšek 37 knjig, c. kr. kmetijska družba na Kranjskem 25 gosp. darskih knjig, F. Ks. Meško pisatelj in župnik pri Sv. Danijelu na Koroškem 3 knjige, mariborski bogoslovci (drugič) 9 knjig in 12 izvodov Kosarjevega „Slomška“, dr. J. Kac, zdravnik v Mariboru 21 knjig, A. Beg, urednik v Ljubljani 47 knjig, med temi tudi dva izvoda knjižice „Slov.-nemška meja na Štajerskem“, Ang. Stegenšek, prof. bogoslovja, 16 knjig (drugič). „Slovenska dijaška Zveza“ v Ljubljani 227 knjig (Hvala lepa, to je izdaten naroden dar!) F. Kosér, poštar in posestnik v Juršincih (Sv. Lovrenc v Slov. gor.) 27 knjig, g. Vid Janžekovič, kaplan pri Sv. Jakobu v Slov. gor. 97 knjig, „Slovenska Matica“ v Ljubljani 53 knjig; toraj šteje potovalna knjižnica že 881 knjig in brošur. Edine denarne prispevke sta do zdaj darovala gg. kaplana Vid Janžekovič in Francišek Hauptmann v Kameci pri Mariboru, vsak po 1 krono. Hvala in Bog plati vsem darovalcem! Živeli nasledniki!! Sklenilo se je ustanovljati in podpirati šolske knjižnice v obmejnih krajih, kakor priporoča celjska „Domovina“ in več gg. katehetov se je že oglasilo za knjige. Toraj prosim tudi